

## Arrest

nr. 321 548 van 13 februari 2025  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2 / 004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 30 december 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 juni 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger, heeft u de Tigrinya-etnie en bent u Orthodox Christen.*

*U bent in het dorp Kitmo Awli'i, nieszoba Galen Nefhi, zoba Maekel geboren waar u samenwoonde met uw ouders, twee broers en één zus. Uw vader is in 1995 omgekomen ten gevolge van een ziekte. U bent in Eritrea tot de zevende graad naar school geweest en verkocht vervolgens illegaal ajujin, look en huishoudspullen op de markt in Asmara.*

*Toen u zeventien à achttien jaar oud was werden u door de Eritrese autoriteiten twee à drie oproepingsbrieven gestuurd waarin ze u vroegen zich aan te melden voor de verplichte dienstplicht. U negeerde deze brieven en uw moeder werd vervolgens één maand vastgehouden door de Eritrese autoriteiten. U heeft vervolgens negen à tien jaar ondergedoken geleefd bij uw tante in Asmara en besloot in 2017 het land illegaal te verlaten.*

*U heeft drie jaar in Soedan gewoond en heeft vervolgens twee jaar in Oeganda doorgebracht. U bent op 5 november 2022 met een visum vanuit Oeganda naar Italië gevlogen en bent vervolgens via taxi naar België gekomen, waar u op 28 december toekwam en op 30 december 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Bij terugkeer naar Eritrea vreest u door de Eritrese autoriteiten te worden gearresteerd omdat u de dienstplicht heeft ontdoken.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van uw moeder voor.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden blijken (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de opmerking heeft gemaakt dat uw interview daar bijzonder stroef liep en dat er twijfel was of aan een mentale beperking zou lijden, psychologische problemen zou hebben of moeilijkheden zou hebben met rekenen en stress, antwoordde u op iedere vraag inzake uw gezondheid dat u oké was (fiche beoordeling bijzondere procedurele noden). Verder stelt u tijdens uw onderhoud op het CGVS dat uw interview bij de DVZ goed was (zie notities persoonlijk onderhoud dd.17/07/2024, hierna CGVS, p.2) en dat u geen opmerkingen over dat interview heeft (CGVS, p.3). Tevens werd u duidelijk gemaakt dat u ten allen tijde om een extra pauze mocht vragen en dat u mocht aangeven wanneer u een vraag niet zou begrijpen (CGVS, p.2).*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u op het einde van uw persoonlijk onderhoud aangaf dat het onderhoud voor u goed verlopen was en dat u de vragen van de Protection Officer goed begrepen had (CGVS, p.25).*

***Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.***

*Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.*

*U slaagt er immers niet in uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.*

*U kan namelijk geen correcte antwoorden formuleren op de meest elementaire vragen die u over Eritrea worden gesteld. Zo weet u niet wie de president van Eritrea is, u verklaart immers verkeerdelijk dat de president van Eritrea Michael Tasfiet zou zijn (CGVS, p.24). Dat president Isaias Afewerki sinds 1991 de president van Eritrea is (zie bijlage 1), is u blijkbaar onbekend. Wanneer u moet beschrijven hoe de Eritrese vlag eruit ziet, stelt u dat deze gele, rode, blauwe en paarse strepen heeft die van links naar rechts lopen (CGVS, p.23). Dat de Eritrese vlag feitelijk uit een groene, rode en blauwe driehoek bestaat met een gele olijftak op de linkerkant (zie bijlage 2), doet sterk vermoeden dat u nooit eerder een Eritrese vlag heeft gezien. U kan slechts vier van zes zoba's en vier van de negen ethniciteiten in Eritrea opnoemen (CGVS, p.4). Gevraagd naar welke zoba's er naast Maekel liggen, stelt u dat enkel zoba Debub ernaast ligt (CGVS, p.4). Dat zoba Maekel centraal ligt en eigenlijk omringd is door zoba's Debub, Semen, Gash Barka en Anseba (zie bijlage 3), is u blijkbaar uw volledige leven in zoba Maekel ontgaan. Meermaals gevraagd naar de geschiedenis van Eritrea, stelt u eerst dat u daar geen weet van heeft, om vervolgens te verklaren dat Eritrea het tweede land is en dat zoba Debub het eerste land was (CGVS, p.23). Dat Eritrea voor haar onafhankelijkheid in 1991 tot Ethiopië behoorde, is iets wat u blijkbaar nooit aangeleerd heeft gekregen op de Eritrese schoolbanken. U slaagt er niet in ook maar één Eritrese feestdag op te noemen (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt wanneer de Eritrese Onafhankelijkheidsdag en martelaren-dag plaatsvinden, verklaart u foutief dat deze respectievelijk op 1 februari en 3 mei plaatsvinden (CGVS, p.23), wat sterk de indruk wekt dat u nog nooit de Eritrese nationale feestdag op 24 mei of martelaren-dag op 20 juni heeft gevierd (zie bijlage 4). U stelt dat u voornamelijk naar Channel 2 keek op de Eritrese televisie en dat ze daar enkel (Arabische) dans op uitzonden (CGVS, p.23). Merkwaardig genoeg blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 5) dat er op Channel 2 voornamelijk educatieve programma's over Engels, wiskunde en wetenschap worden uitgezonden. U kan slechts twee bekende Eritrese mensen opnoemen (CGVS, p.24), die beiden online niet terug te vinden zijn. Van iemand die tot haar 27 jaar in de hoofdstad Asmara heeft geleefd (CGVS, p.11), mag wel verwacht worden dat deze meer dan twee bekende Eritreeërs zou kunnen opnoemen. Gevraagd naar welk nummer men in Eritrea belt wanneer ze een*

ziekenwagen nodig hebben, somt u een complex nummer op bestaande uit acht cijfers - 04320546 (CGVS, p.4). Dat men in Eritrea ook het simpele noodnummer 114 gebruikt (zie bijlage 6), is opnieuw iets wat u blijkbaar uw volledige leven in Eritrea in ontgaan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u een Eritrese ziekenwagen beschrijft als een wagen met een gele, rode en blauwe kleur (CGVS, p.4). Dat een Eritrese ziekenwagen feitelijk wit met een rood opschrift is (zie bijlage 7), wekt sterk het vermoeden dat u nog nooit een Eritrese ziekenwagen heeft gezien. Ten slotte heeft u geen weet welke telefoonprovider uw moeder in Eritrea gebruikt (CGVS, p.9), dit ondanks dat er in Eritrea slechts één telefoonprovider is, namelijk Eritel (zie bijlage 8).

Gezien u er niet in slaagt correct te antwoorden op de meest elementaire vragen die u over Eritrea worden gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden Eritrese nationaliteit. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat u Tigrinya spreekt niet voldoende is om uw Eritrese nationaliteit aan te tonen, gezien Tigrinya ook buiten Eritrea wordt gesproken (zie bijlage 9).

Gezien de vele **tegenstrijdigheden** en **inconsistenties** kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute, wat een **verdere ernstige indicatie is van uw ongeloofwaardige Eritrese nationaliteit**.

Vooreerst is het volkomen onduidelijk wanneer u uit Eritrea zou zijn vertrokken. U stelt dat u zeventien à achttien jaar was toen u werd opgeroepen voor de dienstplicht (CGVS, p.10) en dat u voor het eerst rond 2017-2018 opgeroepen bent geweest (CGVS, p.11). U stelt dat u 27 jaar oud was toen u Eritrea verliet (CGVS, p.10). U verklaart dat u in de negen à tien jaar tussen uw oproeping en uw vertrek uit Eritrea ondergedoken bij uw tante in Asmara leefde (CGVS, p.11), wat zou betekenen dat u in 2026-2027 uit Eritrea vertrok. U stelt echter dat u op 30 juni 2017 uit Eritrea bent vertrokken (CGVS, p.13). Geconfronteerd met het gegeven dat de door u verklaarde tijdlijn **onmogelijk** is en gevraagd naar verduidelijking, blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaring dat u in 2017 opgeroepen bent geweest voor de dienstplicht en dat u toen ook Eritrea heeft verlaten (CGVS, p.21). U slaagt er bijgevolg niet in een duidelijk beeld te schetsen van wanneer u werd opgeroepen voor de dienstplicht, wanneer u uit Eritrea bent vertrokken, hoe oud u op dat moment was en waar u in de tijd tussen uw oproeping en vertrek uit Eritrea heeft verbleven.

Vervolgens raken uw verklaringen over de manier waarop u uit Eritrea bent vertrokken kant noch wal. U verklaart dat u met uw oude vriendin H. uit Asmara bent vertrokken (CGVS, p.14). Merkwaardig genoeg weet u niet waarom H. Eritrea wou ontvluchten, ze stond immers "toevallig" bij de smokkelaar toen u daar aankwam (CGVS, p.14). Over de smokkelaar verklaart u eerst dat u met hem in contact bent gekomen via mensen uit Oeganda, wiens namen u niet kent (CGVS, p.13). Gevraagd naar hoe u die Oegandese mensen heeft leren kennen, stelt u dat u hen in Barentu heeft leren kennen toen u onderweg was naar Keren (CGVS, p.13) – waarbij u beide steden lijkt om te wisselen, gezien men vanuit Asmara eerst Keren passeert en dan pas Barentu, op weg naar de Soedanese grens. Gezien u blijkbaar al het land aan het ontvluchten was toen u de Oegandese mensen tegenkwam, wordt u naar verduidelijking gevraagd. U stelt plots dat uw neef eigenlijk de smokkelaar heeft geregeld, die u van Asmara naar Keren zou brengen en vandaar naar Barentu (CGVS, p.13). Opnieuw gevraagd naar hoe u die Oegandese mensen heeft leren kennen, stelt u dat deze eigenlijk de tussenpersonen van de smokkelaar waren en u van Barentu naar Keren (in tegenstelling tot van Keren naar Barentu, zoals u eerder aangaf) zouden brengen (CGVS, p.13, p.14). Wanneer u wordt gevraagd te verduidelijken wat de precieze functie van deze Oegandese tussenpersonen was, stelt u **eerst** dat ze de taken van de smokkelaar moesten uitvoeren (CGVS, p.14), **dan** dat ze jullie begeleidden tot de grens (CGVS, p.14), om **uiteindelijk** te concluderen dat ze eigenlijk medereizigers waren die Eritrea probeerden te ontvluchten en dat ze eigenlijk toch cliënten van de smokkelaar waren (CGVS, p.15). Vervolgens stelt u dat de autorit van Asmara naar Barentu tussen de 25 en 30 minuten heeft geduurd (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat een autorit van Asmara naar Barentu 240 km betreft en ongeveer drieënhalve uur duurt (zie bijlage 10). U stelt dat de volgende rit van Barentu naar Keren tien à vijftien minuten in beslag nam (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat dit een autorit van 147 km betreft die ongeveer twee uur duurt (zie bijlage 11). Hierbij dient opgemerkt te worden dat Barentu veel dichterbij de Soedanese en Ethiopische grens ligt dan Keren (zie bijlage 12), waardoor het dan ook onwaarschijnlijk is dat u eerst naar Barentu en vervolgens naar Keren zou gaan. Hier specifiek naar gevraagd, bevestigt u echter dat u daadwerkelijk van Barentu naar Keren bent gegaan (CGVS, p.13). U stelt vervolgens dat u vanuit Keren de dorpen Adi Keyh en Senafe bent gepasseerd en dat u vervolgens de Soedanese grens overstak (CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn echter enkel verbijsterend te noemen, gezien de door u genoemde steden alles behalve gelegen zijn op weg naar Soedan, vanuit Keren. De steden Adi Keyh en Senafe liggen immers aan de **Ethiopische** grens, niet aan de Soedanese grens (zie bijlage 13). Deze verklaringen wijzen er op dat u geenszins vertrouwd bent met de ligging van de steden in Eritrea, en uw verklaringen over uw Eritrese herkomst allesbehalve geloofwaardig kunnen worden bevonden.

U verklaart dat u na uw aankomst in Soedan eerst even heeft gerust in het vluchtelingenkamp Adi Harish (CGVS, p.17) en dat u vervolgens drie jaar in Soedan heeft doorgebracht (CGVS, p.16). Merkwaardig genoeg ligt het vluchtelingenkamp Adi Harish in Ethiopië, en niet in Soedan (zie bijlage 13). Van een miscommunicatie is hier geen sprake, gezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf drie jaar in Khartoum, Soedan te hebben gewoond (verklaringen DVZ, punt 42) en tijdens het persoonlijk onderhoud welgeteld tien keer zelf heeft aangegeven dat u naar Soedan bent geweest (CGVS, p.13 – p.20). U stelt dat u

drie jaar in Mek'erka heeft geleefd (CGVS, p.18). Mek'erka is echter een stad in Eritrea, niet in Ethiopië/Soedan. U stelt verbazingwekkend genoeg dat men in Soedan de nekfa als munteenheid gebruikt (CGVS, p.19). Dat men in Soedan de Soedanese pond gebruikt (zie bijlage 14), is u blijkbaar ongeweten. De vaststelling dat u zich tegensprekt in uw verklaringen over wie uw smokkelaar uit Asmara heeft geregeld en wat de rol van de Oegandese mensen in uw relaas was, dat de door u beschreven route uit Eritrea uiterst onwaarschijnlijk is, dat u klaarblijkelijk niet weet in welk land u naar eigen zeggen drie jaar heeft geleefd, dat u steden noemt die noch in Soedan, noch in Ethiopië liggen en dat u niet weet welke munteenheid men in Soedan gebruikt, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geheel van uw verklaringen. Uit uw verklaringen komt immers vooral naar voren dat u geenszins voeling heeft met, dan wel kennis heeft van, het land Eritrea.

Ook uw verklaringen over de manier waarop u vanuit Oeganda met een visum naar Italië bent gevlogen zijn alles behalve geloofwaardig. Eerst stelt u dat uw neef T. uit Eritrea uw visum bij de Oegandese autoriteiten heeft geregeld en dat u geen weet heeft van hoe hij dit heeft gedaan (CGVS, p.20). U verklaart dat u in een bureau werd gezet en dat een persoon u gaf wat u nodig had, u verklaart niets meer te weten dan dat (CGVS, p.20). Plots stelt u dat het een smokkelaar was die uw visum heeft geregeld (CGVS, p.20). Gevraagd naar wie uw visum feitelijk heeft geregeld, gezien u eerst verklaarde dat het uw neef was en vervolgens dat het een smokkelaar was, probeert u zich uit de situatie te praten door te stellen dat uw neef uw visum via de smokkelaar heeft gereld (CGVS, p.20). Het is echter niet aannemelijk dat u **niets** zou weten over hoe de aanvraag van uw visum op uw naam in zijn werk ging. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de **verplichting om uw volle medewerking te verlenen** bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De vaststelling dat u hierin in gebreke blijft door doelbewust te weigeren de ware omstandigheden waarop u uw visum heeft verkregen uit de doeken te doen, is uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient opgemerkt te worden dat, hoewel u steeds ontkende een Eritrees paspoort te hebben (CGVS, p.9, verklaringen DVZ, punt 28) er door het CGVS een Eritrees paspoort op uw naam werd gevonden (document 3). Echter blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd dat men buiten Eritrea op relatief makkelijke wijze vervalste Eritrese documenten kan bekomen (zie bijlage 15). Verder is dit Eritrees paspoort op 30/10/2020 uitgegeven (document 3, p.34), terwijl u verklaarde in 2017 uit Eritrea te zijn vertrokken (CGVS, p.13) én verschilt de handtekening op uw gevonden paspoort (document 3, p.34) met de handtekening die u bij DVZ heeft gebruikt (verklaringen DVZ, p.16), wat verdere indicaties zijn dat dit geen authentiek Eritrees paspoort is. Tevens is de huwelijksakte (document 3, p.8) die op uw naam werd gevonden duidelijk vals, gezien deze opgesteld werd in december 2019, terwijl hetzelfde document vermeldt dat de huwelijksceremonie plaatsvond op 11/12/2021, twee jaar na de opmaak van het document, wat verder aantoont dat u er niet voor terugdeinst valselijke documenten te gebruiken.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, is een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van deze redenen dan ook niet aannemelijk.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas **hoogstens ondersteunen**, wat hier niet het geval is. Over uw huwelijksakte (document 1) kan gezegd worden dat, gezien deze bestempeld is door de Orthodoxe kerk in **Kampala, Oeganda**, er geen bewijswaarde aan uw vermeende identiteit op dit document kan worden gehecht. Over de identiteitskaart van uw moeder (document 2) kan gezegd worden dat uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 15) blijkt dat men makkelijk op illegale wijze buiten Eritrea aan Eritrese identiteitsdocumenten kan komen. Dit in combinatie met uw verklaringen over uw leven in en kennis over Eritrea, zorgt ervoor dat er geen bewijswaarde aan dit document kan worden gehecht.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

(...)"

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder

*anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

### 3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij *"Een verblijfskaart waaruit blijkt dat verzoekster de Eritrese nationaliteit bezit"* toevoegt.

### 4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde*

*aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden blijken (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de opmerking heeft gemaakt dat uw interview daar bijzonder stroef liep en dat er twijfel was of aan een mentale beperking zou lijden, psychologische problemen zou hebben of moeilijkheden zou hebben met rekenen en stress, antwoordde u op iedere vraag inzake uw gezondheid dat u oké was (fiche beoordeling bijzondere procedurele noden). Verder stelt u tijdens uw onderhoud op het CGVS dat uw interview bij de DVZ goed was (zie notities persoonlijk onderhoud dd.17/07/2024, hierna CGVS, p.2) en dat u geen opmerkingen over dat interview heeft (CGVS, p.3). Tevens werd u duidelijk gemaakt dat u ten allen tijde om een extra pauze mocht vragen en dat u mocht aangeven wanneer u een vraag niet zou begrijpen (CGVS, p.2).*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u op het einde van uw persoonlijk onderhoud aangaf dat het onderhoud voor u goed verlopen was en dat u de vragen van de Protection Officer goed begrepen had (CGVS, p.25).”*

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Waar verzoekster erop wijst dat door de Dienst Vreemdelingenzaken twijfels werden geuit met betrekking tot haar mentale gezondheidstoestand en dat deze twijfels zwaarder zijn dan haar eigen inschatting tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient vastgesteld dat verzoekster nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij met mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft, laat staan dat zij omwille van deze gezondheidsproblemen steunmaatregelen zou behoeven en/of niet in staat zou kunnen worden geacht tot het afleggen van coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden beschouwd als een orgaan dat de bevoegdheid en/of de capaciteit heeft om een objectieve, professionele diagnose te maken van verzoeksters mentale gezondheidstoestand. Bovendien werd verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijgestaan door haar advocaat, die evenmin aanmerkte dat het persoonlijk onderhoud niet goed zou zijn verlopen, dat verzoekster de vragen van de *protection officer* niet (goed) zou hebben begrepen en/of dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand nood zou hebben aan steunmaatregelen. Verzoekster laat in haar verzoekschrift bovendien na concreet te duiden welke steunmaatregelen haar volgens haar hadden moeten worden verleend. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

## 8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekster verklaart de Eritrese autoriteiten te vrezen omdat zij de militaire dienstplicht heeft ontlopen. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

*“U slaagt er immers niet in uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.*

*U kan namelijk geen correcte antwoorden formuleren op de meest **elementaire** vragen die u over Eritrea worden gesteld. Zo weet u niet wie de president van Eritrea is, u verklaart immers verkeerdelijk dat de president van Eritrea Michael Tasfiet zou zijn (CGVS, p.24). Dat president Isaias Afewerki sinds 1991 de president van Eritrea is (zie bijlage 1), is u blijkbaar onbekend. Wanneer u moet beschrijven hoe de Eritrese vlag eruit ziet, stelt u dat deze gele, rode, blauwe en paarse strepen heeft die van links naar rechts lopen (CGVS, p.23). Dat de Eritrese vlag feitelijk uit een groene, rode en blauwe driehoek bestaat met een gele olijftak op de linkerkant (zie bijlage 2), doet sterk vermoeden dat u nooit eerder een Eritrese vlag heeft gezien. U kan slechts vier van zes zoba's en vier van de negen etniciteiten in Eritrea opnoemen (CGVS, p.4). Gevraagd naar welke zoba's er naast Maekel liggen, stelt u dat enkel zoba Debub ernaast ligt (CGVS, p.4).*

Dat zoba Maekel centraal ligt en eigenlijk omringd is door zoba's Debub, Semen, Gash Barka en Anseba (zie bijlage 3), is u blijkbaar uw volledige leven in zoba Maekel ontgaan. Meermaals gevraagd naar de geschiedenis van Eritrea, stelt u eerst dat u daar geen weet van heeft, om vervolgens te verklaren dat Eritrea het tweede land is en dat zoba Debub het eerste land was (CGVS, p.23). Dat Eritrea voor haar onafhankelijkheid in 1991 tot Ethiopië behoorde, is iets wat u blijkbaar nooit aangeleerd heeft gekregen op de Eritrese schoolbanken. U slaagt er niet in ook maar één Eritrese feestdag op te noemen (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt wanneer de Eritrese Onafhankelijkheidsdag en martelaren-dag plaatsvinden, verklaart u foutief dat deze respectievelijk op 1 februari en 3 mei plaatsvinden (CGVS, p.23), wat sterk de indruk wekt dat u nog nooit de Eritrese nationale feestdag op 24 mei of martelaren-dag op 20 juni heeft gevierd (zie bijlage 4). U stelt dat u voornamelijk naar Channel 2 keek op de Eritrese televisie en dat ze daar enkel (Arabische) dans op uitzonden (CGVS, p.23). Merkwaardig genoeg blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 5) dat er op Channel 2 voornamelijk educatieve programma's over Engels, wiskunde en wetenschap worden uitgezonden. U kan slechts twee bekende Eritrese mensen opnoemen (CGVS, p.24), die beiden online niet terug te vinden zijn. Van iemand die tot haar 27 jaar in de hoofdstad Asmara heeft geleefd (CGVS, p.11), mag wel verwacht worden dat deze meer dan twee bekende Eritreërs zou kunnen opnoemen. Gevraagd naar welk nummer men in Eritrea belt wanneer ze een ziekenwagen nodig hebben, somt u een complex nummer op bestaande uit acht cijfers - (...) (CGVS, p.4). Dat men in Eritrea ook het simpele noodnummer 114 gebruikt (zie bijlage 6), is opnieuw iets wat u blijkbaar uw volledige leven in Eritrea in ontgaan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u een Eritrese ziekenwagen beschrijft als een wagen met een gele, rode en blauwe kleur (CGVS, p.4). Dat een Eritrese ziekenwagen feitelijk wit met een rood opschrift is (zie bijlage 7), wekt sterk het vermoeden dat u nog nooit een Eritrese ziekenwagen heeft gezien. Ten slotte heeft u geen weet welke telefoonprovider uw moeder in Eritrea gebruikt (CGVS, p.9), dit ondanks dat er in Eritrea slechts één telefoonprovider is, namelijk Eritel (zie bijlage 8). Gezien u er niet in slaagt correct te antwoorden op de meest elementaire vragen die u over Eritrea worden gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden Eritrese nationaliteit. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat u Tigrinya spreekt niet voldoende is om uw Eritrese nationaliteit aan te tonen, gezien Tigrinya ook buiten Eritrea wordt gesproken (zie bijlage 9). Gezien de vele **tegenstrijdigheden** en **inconsistenties** kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u beschreven vluchtroute, wat een **verdere ernstige indicatie is van uw ongeloofwaardige Eritrese nationaliteit**.

Vooreerst is het volkomen onduidelijk wanneer u uit Eritrea zou zijn vertrokken. U stelt dat u zeventien à achttien jaar was toen u werd opgeroepen voor de dienstplicht (CGVS, p.10) en dat u voor het eerst rond 2017-2018 opgeroepen bent geweest (CGVS, p.11). U stelt dat u 27 jaar oud was toen u Eritrea verliet (CGVS, p.10). U verklaart dat u in de negen à tien jaar tussen uw oproeping en uw vertrek uit Eritrea ondergedoken bij uw tante in Asmara leefde (CGVS, p.11), wat zou betekenen dat u in 2026-2027 uit Eritrea vertrok. U stelt echter dat u op 30 juni 2017 uit Eritrea bent vertrokken (CGVS, p.13). Geconfronteerd met het gegeven dat de door u verklaarde tijdlijn **onmogelijk** is en gevraagd naar verduidelijking, blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaring dat u in 2017 opgeroepen bent geweest voor de dienstplicht en dat u toen ook Eritrea heeft verlaten (CGVS, p.21). U slaagt er bijgevolg niet in een duidelijk beeld te schetsen van wanneer u werd opgeroepen voor de dienstplicht, wanneer u uit Eritrea bent vertrokken, hoe oud u op dat moment was en waar u in de tijd tussen uw oproeping en vertrek uit Eritrea heeft verbleven.

Vervolgens raken uw verklaringen over de manier waarop u uit Eritrea bent vertrokken kant noch wal. U verklaart dat u met uw oude vriendin H. uit Asmara bent vertrokken (CGVS, p.14). Merkwaardig genoeg weet u niet waarom H. Eritrea wou ontvluchten, ze stond immers "toevallig" bij de smokkelaar toen u daar aankwam (CGVS, p.14). Over de smokkelaar verklaart u eerst dat u met hem in contact bent gekomen via mensen uit Oeganda, wiens namen u niet kent (CGVS, p.13). Gevraagd naar hoe u die Oegandese mensen heeft leren kennen, stelt u dat u hen in Barentu heeft leren kennen toen u onderweg was naar Keren (CGVS, p.13) – waarbij u beide steden lijkt om te wisselen, gezien men vanuit Asmara eerst Keren passeert en dan pas Barentu, op weg naar de Soedanese grens. Gezien u blijkbaar al het land aan het ontvluchten was toen u de Oegandese mensen tegenkwam, wordt u naar verduidelijking gevraagd. U stelt plots dat uw neef eigenlijk de smokkelaar heeft geregeld, die u van Asmara naar Keren zou brengen en vandaar naar Barentu (CGVS, p.13). Opnieuw gevraagd naar hoe u die Oegandese mensen heeft leren kennen, stelt u dat deze eigenlijk de tussenpersonen van de smokkelaar waren en u van Barentu naar Keren (in tegenstelling tot van Keren naar Barentu, zoals u eerder aangaf) zouden brengen (CGVS, p.13, p.14). Wanneer u wordt gevraagd te verduidelijken wat de precieze functie van deze Oegandese tussenpersonen was, stelt u **eerst** dat ze de taken van de smokkelaar moesten uitvoeren (CGVS, p.14), **dan** dat ze jullie begeleidten tot de grens (CGVS, p.14), om **uiteindelijk** te concluderen dat ze eigenlijk medereizigers waren die Eritrea probeerden te ontvluchten en dat ze eigenlijk toch cliënten van de smokkelaar waren (CGVS, p.15). Vervolgens stelt u dat de autorit van Asmara naar Barentu tussen de 25 en 30 minuten heeft geduurd (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat een autorit van Asmara naar Barentu 240 km betreft en ongeveer drieënhalf uur duurt (zie bijlage 10). U stelt dat de volgende rit van Barentu naar Keren tien à vijftien minuten in beslag nam (CGVS, p.15). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat dit een autorit van 147 km betreft die ongeveer twee uur duurt (zie bijlage 11). Hierbij dient opgemerkt te worden dat Barentu veel dichter bij de Soedanese en Ethiopische grens ligt dat

Keren (zie bijlage 12), waardoor het dan ook onwaarschijnlijk is dat u eerst naar Barentu en vervolgens naar Keren zou gaan. Hier specifiek naar gevraagd, bevestigt u echter dat u daadwerkelijk van Barentu naar Keren bent gegaan (CGVS, p.13). U stelt vervolgens dat u vanuit Keren de dorpen Adi Keyh en Senafe bent gepasseerd en dat u vervolgens de Soedanese grens overstak (CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn echter enkel verbijsterend te noemen, gezien de door u genoemde steden alles behalve gelegen zijn op weg naar Soedan, vanuit Keren. De steden Adi Keyh en Senafe liggen immers aan de **Ethiopische** grens, niet aan de Soedanese grens (zie bijlage 13). Deze verklaringen wijzen er op dat u geenszins vertrouwd bent met de ligging van de steden in Eritrea, en uw verklaringen over uw Eritrese herkomst allesbehalve geloofwaardig kunnen worden bevonden.

U verklaart dat u na uw aankomst in Soedan eerst even heeft gerust in het vluchtelingenkamp Adi Harish (CGVS, p.17) en dat u vervolgens drie jaar in Soedan heeft doorgebracht (CGVS, p.16). Merkwaardig genoeg ligt het vluchtelingenkamp Adi Harish in Ethiopië, en niet in Soedan (zie bijlage 13). Van een miscommunicatie is hier geen sprake, gezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf drie jaar in Khartoum, Soedan te hebben gewoond (verklaringen DVZ, punt 42) en tijdens het persoonlijk onderhoud welgeteld tien keer zelf heeft aangegeven dat u naar Soedan bent geweest (CGVS, p.13 – p.20). U stelt dat u drie jaar in Mek'erka heeft geleefd (CGVS, p.18). Mek'erka is echter een stad in Eritrea, niet in Ethiopië/Soedan. U stelt verbazingwekkend genoeg dat men in Soedan de nekfa als munteenheid gebruikt (CGVS, p.19). Dat men in Soedan de Soedanese pond gebruikt (zie bijlage 14), is u blijkbaar ongeweten. De vaststelling dat u zich tegenspreekt in uw verklaringen over wie uw smokkelaar uit Asmara heeft geregeld en wat de rol van de Oegandese mensen in uw relaas was, dat de door u beschreven route uit Eritrea uiterst onwaarschijnlijk is, dat u klaarblijkelijk niet weet in welk land u naar eigen zeggen drie jaar heeft geleefd, dat u steden noemt die noch in Soedan, noch in Ethiopië liggen en dat u niet weet welke munteenheid men in Soedan gebruikt, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geheel van uw verklaringen. Uit uw verklaringen komt immers vooral naar voren dat u geenszins voeling heeft met, dan wel kennis heeft van, het land Eritrea.

Ook uw verklaringen over de manier waarop u vanuit Oeganda met een visum naar Italië bent gevlogen zijn alles behalve geloofwaardig. Eerst stelt u dat uw neef T. uit Eritrea uw visum bij de Oegandese autoriteiten heeft geregeld en dat u geen weet heeft van hoe hij dit heeft gedaan (CGVS, p.20). U verklaart dat u in een bureau werd gezet en dat een persoon u gaf wat u nodig had, u verklaart niets meer te weten dan dat (CGVS, p.20). Plots stelt u dat het een smokkelaar was die uw visum heeft geregeld (CGVS, p.20). Gevraagd naar wie uw visum feitelijk heeft geregeld, gezien u eerst verklaarde dat het uw neef was en vervolgens dat het een smokkelaar was, probeert u zich uit de situatie te praten door te stellen dat uw neef uw visum via de smokkelaar heeft gereld (CGVS, p.20). Het is echter niet aannemelijk dat u **niets** zou weten over hoe de aanvraag van **uw visum op uw naam** in zijn werk ging. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de **verplichting om uw volle medewerking te verlenen** bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De vaststelling dat u hierin in gebreke blijft door doelbewust te weigeren de ware omstandigheden waarop u uw visum heeft verkregen uit de doeken te doen, is uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient opgemerkt te worden dat, hoewel u steeds ontkende een Eritrees paspoort te hebben (CGVS, p.9, verklaringen DVZ, punt 28) er door het CGVS een Eritrees paspoort op uw naam werd gevonden (document 3). Echter blijkt uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd dat men buiten Eritrea op relatief makkelijke wijze vervalste Eritrese documenten kan bekomen (zie bijlage 15). Verder is dit Eritrees paspoort op 30/10/2020 uitgegeven (document 3, p.34), terwijl u verklaarde in 2017 uit Eritrea te zijn vertrokken (CGVS, p.13) én verschilt de handtekening op uw gevonden paspoort (document 3, p.34) met de handtekening die u bij DVZ heeft gebruikt (verklaringen DVZ, p.16), wat verdere indicaties zijn dat dit geen authentiek Eritrees paspoort is. Tevens is de huwelijksakte (document 3, p.8) die op uw naam werd gevonden duidelijk vals, gezien deze opgesteld werd in december 2019, terwijl hetzelfde document vermeldt dat de huwelijksceremonie plaatsvond op 11/12/2021, twee jaar na de opmaak van het document, wat verder aantoont dat u er niet voor terugdeinst valselijke documenten te gebruiken.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, is een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van deze redenen dan ook niet aannemelijk.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas **hoogstens ondersteunen**, wat hier niet het geval is. Over uw huwelijksakte (document 1) kan gezegd worden dat, gezien deze bestempeld is door de Orthodoxe kerk in **Kampala, Oeganda**, er geen bewijswaarde aan uw vermeende identiteit op dit document kan worden gehecht. Over de identiteitskaart van uw moeder (document 2) kan gezegd worden dat uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie bijlage 15) blijkt dat men makkelijk op illegale wijze buiten Eritrea aan Eritrese identiteitsdocumenten kan komen. Dit in combinatie met uw verklaringen over uw leven in en kennis over Eritrea, zorgt ervoor dat er geen bewijswaarde aan dit document kan worden gehecht."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Luidens artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken, indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de bij verzoeksters aanvullende nota gevoegde verblijfskaart door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoekster betoogt dat zij omwille van haar “*mentale achterstand*” een kwetsbaar profiel heeft, dient vastgesteld dat verzoekster nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij met mentale gezondheidsproblemen te kampen heeft, laat staan dat zij omwille van deze gezondheidsproblemen steunmaatregelen zou behoeven en/of niet in staat zou kunnen worden geacht tot het afleggen van coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Nochtans verblijft verzoekster reeds sedert december 2022 in België en wordt zij bijgestaan door een advocaat. Aldus had verzoekster ruimschoots de kans om haar beweerde mentale gezondheidstoestand te staven middels een objectief, professioneel verslag, *quod non*. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekster op een gedegen wijze aan haar persoonlijk onderhoud kon deelnemen. Verzoeksters beweerde mentale gezondheidsproblemen kunnen dan ook niet worden aangenomen en vormen dan ook geenszins een afdoende verschoning voor de vele onaannemelijkheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en gebrekkigheden in verzoeksters verklaringen, zoals opgenomen in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekster betoogt dat het aan verweerder toekomt om, wanneer hij geen geloof hecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit, te bepalen welke nationaliteit verzoekster dan wél heeft, kan zij geenszins worden bijgetreden. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*”

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “*bescherming*” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “*wegens deze vrees*”, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “*nationaliteit*” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Te dezen dient er tevens op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn is geen synoniem voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “*die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen*” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel zijn

dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

*In casu* heeft verweerder terecht op basis van de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*) terecht besloten dat verzoekster door haar houding, met name de vele onaannemelijke, tegenstrijdige, weinig doorleefde en weinig gedetailleerde verklaringen inzake haar levens- en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan haarkomst naar België, niet toelaat om geloof te hechten aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en verder evenmin toelaat om op enigerlei andere wijze haar werkelijke nationaliteit te kunnen achterhalen.

Waar verzoekster stelt dat zij in 2017 Eritrea verliet, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op verzoeksters tegenstrijdige verklaringen inzake de datum van haar vertrek uit Eritrea. Eenvoudigweg in het verzoekschrift stellen dat zij in 2017 vertrok, maakt deze tegenstrijdigheden niet ongedaan. Bovendien, indien zij daadwerkelijk in 2017 uit Eritrea vertrok, was zij op dat moment reeds 23 jaar oud, zodat zij bezwaarlijk als dermate jong kan worden beschouwd dat zij van het dagelijks leven in Eritrea geen kennis meer kan hebben. Het tijdsverloop sedert haar beweerde vertrek uit Eritrea is dan ook niet van aard om de vele onaannemelijkheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en gebrekkigheden in verzoeksters verklaringen, zoals opgenomen in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, te verschonen.

Verder stelt verzoekster dat de door haar voorgelegde identiteitskaart van haar moeder (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet voldoende werd onderzocht, dat een verwijzing naar objectieve informatie over corruptie en documentfraude met betrekking tot Eritrese documenten niet volstaat en dat niet concreet wordt geduid waarom deze identiteitskaart vals zou zijn. Verzoekster gaat er echter verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoekster bijgebrachte documenten. Tevens dient erop gewezen dat deze bewijswaarde in de bestreden beslissing niet enkel wordt afgewogen ten aanzien van de objectieve informatie over corruptie en documentfraude met betrekking tot Eritrese documenten, doch ook in het licht van verzoeksters verklaringen. Inzake de huwelijksakte worden bovendien anomalieën vastgesteld, die bijkomend afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan. Verzoekster toont geenszins aan dat deze motieven onjuist en/of onvoldoende zouden zijn om aan de door haar voorgelegde documenten bewijswaarde te ontzeggen. Ten overvloede merkt de Raad op dat haar bij de aanvullende nota gevoegde verblijfskaart "08-12-1987" vermeldt, terwijl verzoekster werd geboren op 11 januari 1994, hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat, zoals in de bestreden beslissing ook reeds werd vastgesteld, verzoekster er niet voor terugdeinst om (ver)vals(t)e documenten voor te leggen.

Aangezien, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit, is de verwijzing in het verzoekschrift naar informatie met betrekking tot de situatie in Eritrea *in casu* niet relevant.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

#### 9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER